מג:

י נאמר כאן ומומאתו עליו ונאמר

מומאתו בו. כך גירסת הקונטרס ובתורת כהנים ואית ספרים דגרסי

ונאמר להלן כל איש אשר יקרב מכל

זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני

ישראל לה׳ וטומאתו עליו (ויקרא כב)

ויש לפרש דפשיטא ליה דאיירי

בטומאת הגוף דאי בטומאת בשר

הוה ליה למיכתב וטומאתם עליהן

לשון רבים כדכתיב אל הקדשים

לשון רבים דאף על גב דלא מסיק

השתח חדעתיה חילוק לשון רבים

היינו דליהוי שלמים לשון רבים אבל

להלן בביאת מקדש עוד

לג א מיי׳ פ״ג מהל׳ פסולי לת המוקדשין הלכה י: קד בג מיי פייית שם הלכ"ח: לה ד מיי שם הלכה יג:

תורה אור השלם

 וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹאבֵל בְּשְׂר מַזְּבַח הַשְּלְמִים אֲשֶׁר לֵיהֹוְה וְטַמְאֶתוֹ עַלְיוֹ וְנַבְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוֹא מֵעַפֶּיה: ויקרא ז, כ ב. קל הנגע במתי בינים ייקרה ז, כ ב. קל הנגע במת בנגש האדם אשר ימות ולא יתחשא את משבן יהוח טמא הנברתה הנגש ההוא מישראל בי מי בדה לא זרק עליו טמא יהנה עוד טמאתו בו:

במדבר יט, יג 1. וְנְפָשׁ כִּי תְגַע בְּכָּלְ טְמָא בְּטָמְאַת אָדָם או בְּבְּהַמָּת טָמְאָת או בְּכָל שָּקָץ טָמָא וְאַכֹּל מִבְּשׁר וְבָּר הַשְּׁלְמִים אָשֶׁר לִיהוְה וְנְבַרְתָה הַנְּבָּשׁ הַהוֹא מַעמְיהָ: ויקרא ז, כא

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה פקע איסורן וכו' ירד יעלה. נ"ב פי' אבל לענין זה לא פקע איסורו [שאם אכלו לאחר] שהעלו חייב וראיה לדבר , שמט אכלו השנט חייב וראים לדבר מדפיי במסנימין דחשיב דס וקומן שאין בהם משוט פיגול משוט דאיםו גופיה מתיר חיי ליה דלא שייד ייי אכלן קודם שהעלו הרי לא קרב המתיר כמצותו ואי לאחר ושהעלו התמיר כתנותו וחי נחחר נחחר בהתמיר הרי פקען איסורו מהן אלא ודאי דלהא פקע איסורו מהן שאם ירדו יעלו וזה הכריחו לרש"י לפרש כן: (ב) ד"ה וטומאחו וכר בשמעתין ובעינן למימרא:

מוסף רש"י

דמיפרת. שנפרד, וחבירו חבורי אוכליו כמאו דמפרתי דמו ופסחים מוכנין כתמן לתפונהי לתו (פסחים פה.) וכן נשחיטת חולין (ביצה ב.) מרי דיכי. נעל שמועה זו. הלוה (בראשית לו) מתרגמינן דיכי הלוה (בראשית לו) (ב"ק מט.):

שימה מקובצת

י הפיגול וחנותר והממא כו'. ול"ת טעמל מלי בנומר וטמל. בשלחה בקומך דהוי מחיר משום בשלחה בקומך דהוי מחיר משום טעמה (דעולה) [דעולה] דלעיל דהם החרים כו', הבל החי טעמה לה שייך החרים משום לחשמע [דמייר] ה באימורים, וי"ל משום דנעשו לחמו של מזבח. ולא נהירא דא"כ לעיל אמאי קאמר עולא בקומן (נמי) דטעמא משום דאחרים מביא כר (אבל האי) [דהאין טעמא לא שייך בנותר וטמא דמשמע דמיירי אף באברים, וי"ל (הכא) והכין נמי האי מפגרים, וייינ (הכמ) והכין נמי המי משום אם אחרים כי ' וקאי אקומת דוקא], מיהו כיון דגלי בקומת מהאי נטעמא דאם משלה בי אמן האור מפקיע הפיגול גלי בכל שאר איסורים: ר" אחיא אומר הואיל ונאמרו קדשים בלשון רבים. פ״ה שלמים והשה דהוי ליה למימר הואיל שנמים. וקשה דהוי ניה נמימר הוחינ ונאמרו שלמים בלשון רבים. ועוד קשה דבלשון יחיד לא היה יכול לומר אלא בלשון שלמים וא"כ משמע דאף שלמים הוא לשון יחיד. ועוד קשה דמאי האמר וכתיב וטומאתו עליו לנוסי קסננר רכניב וטונסטו עכיו בלשון יחיד עליהם מבעיא ליה, היאך יכול לומר עליהם הא אבשר זבח קאי דבלשון יחיד משמע. לכך נראה כגר הספרים ונאמר להלן כל איש אשר ישפנים ומות מסק כל חים משל (יקריב) ביר והחם ע"ה בטומחת הגוף חיירי דמי הצבר הוי ליה למימר עליהם כי היכי דכתיב קדשים, והשתח שפיר יליף ר" חחים מדכתיב אל הקדשים ולה כתיב אל הקודש אשר יקדישו אלא ולשון רביסן וסיפא לא נקט עליהם ש"מ בטומאת יטיפה מה מון עליהם של מו בסוממת הגוף מיירי, וכמו דכאן קאי אטומאת הגוף ה"נ בשלמים קאי אטומאת

:סגוף

אבר דמחבר. איכא יו למ"ד כיון דמשלה האור במקלתו נקלט כולו בקדושה: אבל קומץ דמיפרה אימא. במאי דמשלה מקומץ משלה אידך כדקאי קאי קמ"ל דכוליה כחד אבר דמי: **הלכך.** כיון דמחשבת ליה מחובר אפי׳ לא העלהו אלא חציו ומשלה בו האור נקלט אף זה שעל הקרקע ומעלה יח דהא כי אסקיה לכוליה נמי לא היה לו להעלותו אם ירד אלא משום ההוא שמשלה בו האור וקאמרת דאם ירד השאר יעלה אלמא אהני לכוליה ואע"ג דמיפרת הלכך לא שנא עלה כולו ולא שנא לא עלה אלא מקצמו: פקע איסורן מהן. איסור פיגול לכדאמרן שאם (h) ירד יעלה ואיסור נותר וטמא נמי יו להכי

מ"כ צו פי"ד ה"ו, אמור פרש׳ ד ה״ט, ירוש׳ שבועות פרש׳ ד ה״ט, ירוש׳ שבועות פ״א ה״ב, **כ)** ת״כ צו שם הל׳ ג,ד,ה, אמור שם הל' ח, ט, ירוש' שם ושם ה"ג, ג) ת"כ צו פט"ו ה"ב, אמור פ"ד הט"ז, ד) לעיל לו:, ה) לעיל לג:, (טיין לעיל טו: תו' ד"ה אלא מעוטין

[פקע] שלא יתחייב האוכלו מידי:

מרי דיכי. בעל השמועה הואת:

מזבה מקוה טהרה הוא. לטהר את שיוויי ווחחאות הטומאה משום דהעלוהו: וטומאפו א) גי' ש"מ וכי מזבח מקוו טהרה הוא: ב] נש"מ נוסף א עליו כו'. לקמן מייתינן לה בשמעתין (ב) למימרא דבטומאת הגוף מדבר בו אימורים במשמע: גן בשר ואהאי קראי קאי (ויקרא ז) והנפש אשר שאין טומאה פורחת ממנו בשהוא שלם בו׳ תחכל בשר מזבח השלמים חשר לה׳ כשהוא שלם כוי (ישינו). ד] ס"י וטומאתו עליו ונאמר להלן עוד טומאתו בו אמור אליהם לדורותיכם כל איש וטומאתו עליו יכול טומאת הבשר דנימא דהאי עליו אבשר קאי ונימא אשר יקרב מכל זרעיכם אל דטהור שאכל את הטמא חייב ת"ל וטומאתו עליו משמע שעדיין היא עליו ביכולין ליטהר הכתוב מדבר וזהו (ש"מ וכעי"ז בכי"צ): ה] כ"ה בנ"א וכל"ל כנראה מפרש"י הגוף שטומחה פורחת ממנו על ידי (הגרי"ר): ו**ו נ"ל אחיא** (*m"ח. טבילה ואם איתא דבשר קדשים יכול (הגוריב). ון כ"ס אחיא ("שים, ועי: בה"ז ודק"ם). כת"כ פ" לו ר" חייא: זן אומרים (ש"ם) הן מיכת רב נמחק ("ש"ם והג" הגר"א): שן ל"ל נאמרו. וכן לקמן ליטהר על ידי מזבח מהיכא ילפי אחרים דלא בבשר משתעי קרא הרי טומחה פורחת ממנו: בבשר שלמים *שמכ"י): י] ל"ל היא (ב"ש) א] ס"י ותו לכך נאמרו חמורות עסקינן. דקרא בשלמים כתיב דאינו ראוי למזבח ואין מפריח מטומאתו כאו: רבינה המר. חף הברין בב הרחויין השתא נמי הא במיתה, עכ"ל. למובח כתיבי הכא דכתיב (שם) אשר 'אינו מוכרת. ובכתה"י גר' ליה: ב] ואמרו חמורות הייתי כל"ל לה׳ד׳ לרבות האימורים ואפילו הכי לא יבן גאמרו המודרות הייתי כל"ל (ש"ח): יגן הא במיתה הוא ותו (ש"ח): יגן לכך נאמרו המורות (ש"ח): ידן לכך נאמרו המורות כו' עד במיתה הוא, נלחה למחוק תיבות אלו שזהו מיותר דנכלל בכלל הקושיא אידי ואידי ואידי תקשה דשפיר ילפינן מיניה דטומאה לאו עלייהו קאי מדכתיב וטומאתו עליו דמשמע בראוי להפריח טומאחו כשהוא שלם כעין שקיבלה עליו בש בעיניה משמע: בטומחת הגוף הכתוב מדבר. שהרי עוסק בה והולך דכתיב בר"ב רנשבורג ול"ע בדבריו: מין ראי במעשר כנ״ל ו*m*m (שם) כל טהור יחכל בשר וסמיך ליה בון דאי במעשו כני ליש מו): יוֹן איכא למימר כיון כל״ל (*ש״מ): יהן ל״ל ויעלה (ש״מ): והנפש חשר תחכל בשר וגו' חע"פ (*ש"ח): יהן ל"ל ויעלה (ש"ח): יש] גי' ש"מ להכי נמי ושלא יתחייב כו'. ועי' כ"ח ושלל מפרשים מש"כ כזה: כ] הכתוב שהתחיל להזכיר הגוף בלשון נקבה והנפש אשר תאכל וכתיב וטומאתו זרבר ואהאי קרא ק *שמכ״י): כא] נ״ל טומא עליו לשון זכר דמשמע דקאי אבשר בטומאת בו הגוף דבר ולא בטומאת (*ש"מ ובה"): כבן ל"ל אימורין (*ב"ש): כגן ל"ל דעליו (*ש"מ): כבן ל"ל אפ"ה בטומאת (ש"מ): בשר: או אינו אלא בטומאת בשר. דהא עליו לשון זכר הוא והאוכל הוזכר בה] ל"ל ת"ל טומאתו (*מי"ו): בהן כ"ר, ח"ל מידמהו ("ב"ם): בהן ני" ל"ק וק"ל לג"ש נאמר פאן טומאתו ונאמר להלן טומאתו ויליף כוי. ולמ"ל ל"ה הואיל כוי והשלר נמסק: בזן ל"ל ונפש (כיד, וכ"ה בלשון נקבה: הכי גרסינן כחוטומאמו טומחתו לג"ש בין. קי ויליף מביחת מקדש דכתיב ביה עוד טומאתו בו (במדבר יט): הכי גרסי׳ נאמר כאן טומאמו רא): כח! הראשוז (*ש"מ): במן היא (ש"מ): ל] הגוף קאי כם] היא (ש"מ): ל] הגוף קאי כדכתיב נפש כי תגע (שמכ"י): לא] כש"מ נוסף א"כ לא חש הכתוב לשונו. וכ"ה כד' וילנא, . אבל בשמכ"י נר" דכתוב לשיגוי לו לשינויי]: לב] אף הוא בטומאת הגוף (ש"מ וכתה"י): לג] מתניתא דמפרש כו׳ איזה לג] מתניתא דמפרש כו׳ איזה ברייתא פירש יפה כל"ל (ש"מ, כי"פ): לד] ולקמיה (ד"ו): ה] מעשר שאמור בו לאו ולא והן מעשר שאמור בו לאו ולא אמר וכו' (צ"ק וק"נ): לו] שרץ אשר יטמא לו וכתיב בתריה

ליקוטים

אכילת מעשר כו' (כתה"י): לז] נ"ל על (ש"מ): לח] נ"ל שתי

: (m"w)

מאי משמע. יש מי שקורא המ״ם בפור"ז, ומפרש ששואל מהו המשמעות, כלשון מאי דבכל דוכתא. ואינו כן אלא המ"ם והאלף שניהם בנקודות ציר"י, והכי קאמר משמעות דקרא מאיזה מקום הוא. (של״ה

אבר דמחבר אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ"ל אמר רב אחאי הלכך ^אהאי קומץ פיגול דפלגיה מחית אארעא ופלגיה אסקיה אמערכה ומשלה בו האור מסיקנא ליה לכוליה לכתחלה: אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן יהפיגול והנותר והממא שהעלן לגבי מזבח פקע איסור מהן אמר רב חסדא מרי דיכי מזבח או מקוה מהרה אמר רבי זירא ישמשלה בהן האור מתיב ר' יצחק בר ביסנא אחרים אומרים בומאתו עליו מי שמומאה פורחת ממנו יצא כשר שאין מומאה פורחת ממנו ואם איתא הרי מומאה פורחת ממנו על ידי האור אמר רבא על ידי מקוה קאמרינן מידי מקוה

הדשים פשיטא ליה דלשון רבים: כתיב אלא אמר רב פפא בבשר שלמים עסקינן דלא חזי להקרבה רבינא אמר יו ומומאתו עליו מי שמומאה פורחת ממנו כשהוא שלם יצא בשר בר שאין מומאה פורחת כשהוא שלם אלא כשהוא חסר: גופא סדומומאתו עליו במומאת הגוף הכתוב מדבר אתה אומר בטומאת הגוף או אינו אלא בטומאת בשר נאמר כאן טומאתוף ונאמר להלן ימומאתו (עליו) [בו]ה מה להלן במומאת הגוף הכתוב מדבר אף כאן במומאת ימומאת (עליו) [בו]ה הגוף הכתוב מדבר ר' יוסים אומר הואיל ונאמרו קדשים בלשון רבים ונאמרה מומאה בלשון יחיד בטומאת הגוף הכתוב מדבר רבי אומר ואכל בטומאת הגוף הכתוב מדבר אחרים אמרו ומומאתו עליו מי שמומאה פורחת ממנו יצא בשר שאין מומאה פורחת ממנו אמר מר רבי אומר ואכל במומאת הגוף הכתוב מדבר מאי משמע אמר רבא כל קרא דלא מפרש ליה רב יצחק בר אבודימי וכל מתניתא דלא מפרשא לה רב יו זעירי לא מיפרשא הכי אמר ר' יצחק בר אבודימי הואיל ופתח הכתוב בלשון נקבה וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמצע בטומאת הגוף הכתוב מדבר מתניתא דתניא יאם נאמרו קלות למה נאמרו חמורות ואם נאמר ₪ חמורות למה נאמר קלות אם נאמר קלות ולא חמורות הייתי אומר על הקלות בלאו ועל החמורות במיתה לכך נאמר חמורות ואם נאמר חמורות ולא נאמרו קלות הייתי אומר על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור לכך נאמר קלות מאי קלות ומאי חמורות אילימא קלות מעשר חמורות תרומה הייתי אומר במיתה השתא נמי הא במיתה [ותו] או ואי לא נאמר ים הייתי אומר במיתה דיו לבא מן הדין להיות כנדון אלא קלות מומאת שרץ חמורות מומאת מת ובמאי אי בתרומה אידי ואידי הוא ים במיתה ותו לכך ים נאמרו חמורות דבלאו הא במיתה היא יים (ואי לא נאמר הייתי אומר במיתה דיו לבא מן הדין להיות כנדון) ואי ₪ באכילת מעשר

ונאמר להלן טומאסו: הואיל ונאמרו קדשים בלשון רבים. שלמים לשון רבים הן וטומאה בלשון יחיד דכחיב וטומאחו עליו ולא כחיב וטומאחם עליהם: רבי אומר ואכל בטומאם הגוף הכסוב מדבר. מקרא שלאחריו יוכיח על זה דכתיב בתריה (ויקרא ז) נפש בו כי חגע בכל טמא וגו' ואכל מבשר זבח השלמים וגו'. ולקמיה מפרש היכי משמע ליה מואכל דקרא בתרא הוכחה על ראשון בהן שבטומאת הגוף הכתוב מדבר: וטומאחו עליו. משמע שעדיין לא נטהר ממנו במי שטומאתו פורחת ממנו הכחוב מדבר דאי בבשר לעולם הוא כשו עליו: מאי משמע. מקרא דבתריה דקמא בטומאת הגוף דלמא בתרא בטומאת הגוף 🖰 כדכתיב נפש אשר תגע בכל טמא וקמא בטומאת בשר מדלא כתיב וטומאתה עליה דמישתמע דאוהנפש אשר תאכל בשר קאי: וכל מתניחא דלא מפרש לה זעירי. לקמיה מפרש מאי היא: הואיל ופחה הכחוב השני בלשון נקבה וחיים בלשון נקבה ולשון זכר באמצע. דכתיב (שם) נפש כי תגע בכל טמא ואכל מבשר זבח השלמים ונכרתה הנפש וגו' ולא כתיב ואכלה מבשר זבח לאו הוי אף הראשון אל חחמה עליו אם פחח וסיים בלשון נקבה ולשון זכר באמלע אף בו [על פי כן] בטומאת הגוף הכחוב מדבר ומסתברא הכי שהרי בטומאת הגוף היה עוסק והולך וכבר פסק מלדבר בטומאת בשר דהכי כתיב קרא (שם) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל הרי טומאת בשר דהכי כל טהור יאכל בשר פסק מטומאת בשר והתחיל בטומאת הגוף וסמיך ליה והנפש אשר תאכל וגו' ומשום דהזכיר הכתוב את האוכלו בלשון נקבה וכתב וטומאתו עליו בלשון זכר היינו סבורים שבטומאת בשר מדבר עכשיו מקרא השני יוכיח שאף הוא בלשון הזה מדבר ואי קשיא שני כריתות בטומאת הגוף למה שלש כריתות הן בטומאת הגוף ולקמיה מפרש בהאי פירקין (דף מו.) למאי אילטריכו: מסניסא מו. דלא מפרש לה זעירי מאי היא איזה משנה לא פירש יפה: אם נאמרו הלות. לענין אכילת הדשים בטומאת הגוף שנויה בת"כ. להמיה או מפרש ואזיל מאי קלות ומאי חמורות ומאי הייתי אומר: אי נימא קלות מעשר המורות הרומה. שנאמרו שניהם בפרשה אחת (ויקרא כב) ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים ואוקימנא ליה במעשר במסכת יבמות (דף עד:) דכתיב כי אם רחץ ויקרא כבן הא אם רחץ יאכל ואף על פי שלא העריב שמשו הרי טמא שאכל מעשר בלאו וכתיב ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ושםן ואוקימנא ויבמות שםן בתרומה וכתיב בההוא עניינא אצל תרומה ומתו בו כי וגו׳ וקאמר התנא אם נאמר מעשר 📾 מה שאמור בו ולא נאמר תרומה הייתי אומר במיחה אבל השתא דנאמרו אינו במיתה בתמיה והא מיתה כתיבא ביה: **וחו אם לא נאמרו הייחי אומר במיחה**. בתמיה, מהיכא מיתי לי בה מיתה הא לא מייתינן לה אלא בקל וחומר ממעשר ודיו לבא מן הדין להיות כנדון מה מעשר בלאו ולא במיתה אף תרומה בלאו ולא במיתה: אלא קלות וחמורות דקאמר. אטומאה קאי דכתיב התם טומאת מת וטומאת שרץ דכתיב (ויקרא כב) והנוגע בכל טמא נפש [וגו'] או איש אשר יגע בכל שרך או דכתיב בתרווייהו אכילת מעשר ותרומה ועונשן וקאמר אם נאמרה טמא שרך ולא נאמרה טומאת מת כו׳ ובמאי ועל או איזה אכילה אי בתרומה על שתיהן או הטומאות הוא באכילת תרומה במיתה ומאי על הקלות בלאו דקתני: